

O myšce a přátelství

V jednom malém kamenném domku, se jednoho dne narodilo deset malých myšiček. Myšky rostly jako z vody a brzy už mohly začít prohledávat různá zákoutí domu. Nejzvědavější z nich se jmenovala Maura. Jednoho dne se rozhodla prozkoumat část domu, kde ještě nebyla. Našla tam spoustu zajímavých věcí. Některé byly nebezpečné, jiné zase přímo kouzelné. Nejvíce jí ovšem zaujala kulatá věc plná bílé tekutiny. Rozhodla se jít to prozkoumat, když v tom zaslechla lehké kroky a nespokojené zamručení. „Mňau, to byl zase den. Žádná myš na talíři. Jestli to takhle půjde i nadále, neskončí to se mnou dobře.“ Maura se lekla a ihned zalezla do nejbližší díry ve zdi, odkud měla dobrý výhled na dění před sebou. Malými dvířky se protáhla velice ušlechtilé a obrovské stvoření. Když přišlo k misce, tak začalo čmuchtat a brzy poté zlostně zasyčelo. Tohle se Mauře nelíbilo. Určitě je to ta velká zlá stvůra, před kterou ji varovali rodiče. Byla mnohem větší, než si představovala. Velké žluté oči s tenkými čárkami uprostřed, dlouhé fousky, ostré zuby. Ocas měla huňatý a dlouhý, tlapky byly větší než dvě myši vedle sebe. Ten největší strašidelný dojem dělala její barva. Byla černá jako uhlí.

Maura počkala, až stvůra odejde a jakmile se tak stalo, vydala se zpět do místa, kde s rodinou přežívali. Byla rozhodnutá jim povědět, co všechno za dnešek zažila.

Když se doma se vším svěřila, čekala, jak budou všichni žasnout nad tím, jak se dokázala rychle ukrýt, ale opak byl pravdou. Maminka ustrnula v pohybu a tatínek jen kulil oči, až se divila, že mu nevypadli z důlků. „Mauro už tam nikdy nechod', to byla kočka. Mohla by ti ublížit.“ Varovala ji maminka.

Samozřejmě, že neposlechla a každý den tam chodila a pozorovala každý koččin pohyb. Jednoho dne však nebyla opatrná a nevšimla si, že kočka už přišla. Nestihla se schovat, a když pohlédla do žlutých očí, čekala jen na bolestivou smrt. To co se ale stalo, nikdo nečekal. Kočka začala radostně skákat. Zorničky se jí rozšířily a na malou překvapenou myšku vesele civěla. „Myš, konečně. Čekala jsem tak dlouho, až nějakou konečně potkám. Budeme kamarádky?“ Chrlila na Mauru kočka. Myška s radostí její nabídku přijala. Ze začátku byla velmi ostražitá, kdyby se ji kočka náhodou pokusila sežrat. Nakonec jí ostražitost přešla a z kočky a myšky se staly nejlepší kamarádky. Toto zvláštní přátelství jim přetrvává až dodnes.

Viola Palánová 8.B, ZŠ Moravská Třebová Palackého 1351

